

Amanda Dykes

*Cine
aprinde
stelele?*

Traducere de Adriana Nacu

 CASACĂRȚII
Oradea, 2023

Copyright © 2020 Amanda Joy Dykes

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Set the Stars Alight*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Cine aprinde stelele?

de Amanda Dykes

Copyright © 2023 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DYKES, AMANDA

Cine aprinde stelele? / Amanda Dykes ; trad. de
Adriana Nacu. - Oradea : Casa Cărții, 2023

ISBN 978-606-732-228-6

I. Nacu, Adriana (trad.)

821.111

Traducerea: Adriana Nacu

Editarea: Lavinia Filipaș

Corectura: Mirela Ștefan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Prolog

**Londra, Anglia,
Mai, 1987**

Mirosul de zgură întipărise pentru totdeauna în mințile trecătorilor imaginea fabricii de chibrituri din Bessette, acum demult abandonată. Oamenii care erau întrebați despre fabrică, rareori își aminteau detalii despre turnurile de cărămidă, porțile de fier sau plăcuța cu numele firmei vopsită în negru, cu litere sculptate, ale căror margini aurite dispărură de mult în negura vremii ... însă își aminteau, fără îndoială, spectrul atotprezent de fum și cenușă – un vestigiu al revoluțiilor industriale, al grevelor din fabrică și al întregului ansamblu de tradiții victoriene.

Acoperișul înalt ce trona ca un turn părea să diminueze dimensiunile caselor și magazinelor care, cu timpul, răsăriseră lângă clădirea abandonată din vechea Londră. Dar nu cu foarte mult timp în urmă, Fabrica de chibrituri de la Bessette, Furnizorii luminii pure, reprezentase mai bine de un secol freamătul metalic al industriei, scoțând din adâncurile sale un flux constant de bețișoare din lemn. Acele bețe erau trimise către casa de sticlă. Nu era o casă din sticlă, ci o clădire din cărămidă ai cărei pereți găzduiau secțiunile de șlefuire a sticlei. Acolo, bețele erau tratate, vârfulurile lor erau înmuiate în praf de sticlă — sticlă ce se născuse din foc — și, de acolo, tot în foc erau destinate să se întoarcă.

Odată tratate cu chimicale, chibriturile bune-de-aprins-oricând erau puse în cutii și trimise către Market Street, Covent Garden și Lake District, în văi și în porturile maritime care înconjurau poporul de pe insula verde. Astfel că șemineurile din

saloane, vetrele din sate, sobele de gătit, ba chiar și focurile de tabără – toate își datorau căldura acelei fabrici de chibrituri.

Dar timpul a trecut și peste această fabrică, așa cum trece peste tot. Cele două războaie mondiale s-au împregnat în oamenii din ținut și, odată cu ele, au apărut noi inovații ce promiteau să alunge întunericul. Anglia a învățat să înfileteze becurile în dulii și să pună baterii în lanterne, iar acel flux continuu de chibrituri de la fabrică s-a redus la o mică scurgere și apoi ... s-a oprit de tot. Fabrica de chibrituri Bessette, Furnizorii luminii pure, a rămas pustie timp de un an ... apoi doi ... apoi trei decade.

Până ce, într-o dimineață ploioasă de mai, în 1987, Gerald W. Bessette, moștenitorul neentuziast al „Fosilei”, așa cum ajunsese să fie numită fabrica de către familie, a vizitat locul împreună cu un agent imobiliar pentru a vedea ce se putea face în vederea vânzării.

Intrând în bezna fabricii, a dat cu piciorul în ceva. S-a aplecat să vadă obiectul vinovat: o lanternă, chiar acel obiect care dusese la decăderea fabricii. A apăsat pe buton și raza ei slabă i-a descoperit pături și cutii răspândite pretutindeni în jur – dovadă a faptului că oamenii se mutaseră în vechea fabrică, își stabiliseră locuințele pe etajele inferioare.

Cu acea lanternă în mână, avu ceea ce avea să numească mai târziu „momentul lui de iluminare”. Dacă oamenii locuiau deja acolo, de ce să nu profite de pe urma aceasta? Gerald W. Bessette a părăsit fabrica în acea zi cu o viziune, o viziune a banilor care aveau să îi paveze drumul, hotărât să transforme locul cu ajutorul averii familiei sale. Câteva zeci de pereți bine plasați în interiorul întinsului complex, cărămizile curățate de funingine până ce ar fi strălucit roșii pe fondul cerului gri, niște slogane inteligente care să facă tavanele înalte să răsună ca un palat în locul unor culoare reci, și Fabrica de chibrituri Bessette avea să devină Complexul Flăcăruia: Apartamente excelente în Fulham.

Către finalul proiectului, a angajat un ceasornicar local, pe Simon Claremont, ca să repare ceasul stricat din turnul care

străjuia în curtea de beton, deasupra intrării arcuite. Și, în cele din urmă, într-o marți după-amiază, aproape la un an de când Gerald începuse reconstrucția, cei doi oameni s-au suit pe acoperiș așteptând ca ceasul să bată ora trei, drept dovadă a faptului că fusese reparat.

— Acest moment marchează sfârșitul unei epoci, a spus Gerald W. Bessette, bătându-l pe ceasornicar pe spate, ca și cum ar fi fost vechi prieteni de școală. Apoi a continuat:

— Odată, muncitorii ciuleau urechile să audă ceasul acesta care îi anunța începutul și sfârșitul trudei lor zilnice. Dar acum – și bărbatul își întinse brațele larg, ca și cum desfășura orizontul întregului oraș – ceasul marchează începutul unei noi ere. Al unui timp ...

Își încruntă fruntea, ca și cum epuizase toate cuvintele care ar fi putut capta sentimentele lui grandioase.

— Un timp care va fi ceva foarte, foarte bun.

Încuviințând din cap, Simon se duse către ceas, strânse un angrenaj, în modul lui lent, gânditor, și se dădu înapoi, așteptând. Se auzea ticăitul secundelor ... iar ceasul bătuse ora trei exact la momentul așteptat, târăgându-și cântecul fragil în lume, între bătăile ce se auzeau de la Big Ben, furișându-se pe alei și pe bulevardele de o parte și de alta a Tamisei.

— Ha! O viață nouă, prietene! exclamă Gerald W. Bessette, ridicându-și mâinile în aer, în semn de victorie. Își plimbă privirea peste clădirea de cărămidă de sub ei, ce-și întindea aripile pe trei părți ale curții, și peste căsuța ce stătea umilă și pipernicită la colțul îndepărtat al proprietății, sub singurul copac ce se afla acolo.

— Acolo va fi locuința îngrijitorului, spuse el, arătând cu degetul. A fost pe vremuri locuința șlefuitorului de sticlă. Dar acum va fi căminul unui suflet norocos care va ține locul acesta curat.

Simon își îngustă ochii și privirea îi căzu pe căsuța adorabilă, cu ferestrele ei joase, pereții de cărămidă aplecați și ușa neagră arcuită.

— O frumusețe de casă! rosti el.

Iar Gerald, fie că era absorbit în grandoarea împărăției lui, fie că recunoscuse în ceasornicar un om vizionar și capabil, în mod dibaci, îi oferi funcția de îngrijitor noului său prieten, insistând să își păstreze și atelierul lui din Cecil Court care era la doar câteva minute depărtare.

Și iată cum Simon Claremont, ceasornicarul, proprietar de atelier de reparat ceasuri, ultimul dintr-o tagmă aflată în dispariție, se mută în căsuța de la Complexul Flăcăruia, împreună cu soția lui, Penny. Și, nici nu trecu bine un an că, apropiindu-se amândoi de patruzeci de ani, au fost binecuvântați cu surpriza și bucuria vieții lor: o fetiță mică și drăgălașă.

— Lucy, să-i punem numele Lucy, a spus el, pe când stăteau amândoi aplecați deasupra coșulețului ei, lângă lumina focului, în prima lor noapte acasă, după revenirea de la spital.

Și o puse în leagănul ei din casa de sticlă, numind-o *lumină*. Căci viața ei, erau siguri, avea să însemne ceva.

Complexul Flăcăruia **Londra, Anglia, 2000**

A pătrunde în interiorul căsuței ceasornicarului însemna a ieși în afara timpului. Lucy a crescut acolo – copil liber, suflet solitar. Cu mintea veșnic curioasă și pusă pe hoinăreli. Își petrecea zilele la școală și după-amiezile în jurul fântânii rotunde din curtea de la Flăcăruia, studiind hărți sau citind cărți.

Serile însă erau cu adevărat magice. În fiecare zi, când soarele apunea peste turnurile din Flăcăruia, iar stelele își făceau apariția, când apartamentele din curte prindeau viață și se distingeau strălucirea albastră a televizoarelor, ea se întorcea în căsuța de sticlă unde simțea că agitația orașului încetează. Căsuța era un loc plin de povești ce se întretaie cu fiecare rază a luminii aurii a apusului. Un loc unde, în fiecare seară, se spuneau povești și ghicitori în jurul flăcărilor jucăușe – în jurul focului ce trosnea în lunile de iarnă sau a luminii pâlpâitoare a lumânării în timpul verii.

Nu aveau televizor. Uneori roșea de rușine la școală simțind că nu poate lua parte la conversațiilor celorlalți, dar, în seri ca aceasta, când trăia momentele acestea speciale, în lumina caldă a căsuței lor, nu îi mai păsa. Podelele uscate de lemn scârțâiau sub pașii ei grăbiți să stingă lămpile și să se cuibărească în îmbrățișarea vechiului fotoliu moale din colțul camerei. Seară de seară ținea în mână câte una dintre cămile lor ciobite, din care sorbea ceai de mușețel sau, în serile de duminică, ciocolată caldă.

— Mâine ne așteaptă o nouă zi de luni, spunea mama ei, făcându-i complice cu ochiul. Trebuie să ne pregătim. O ciocolată este numai bună.

Ca de obicei, ceasornicarul își scutura mâinile de praf după ce aprindea focul, săruta obrazul îmbujorat al soției și apoi căuta privirea fiicei.

— Ți-ai făcut vreun prieten azi, Lucy?

O întreba în fiecare zi. Uneori, faptul acesta o sâcăia. Nu o deranja să stea singură.

— Mai așteaptă, îi spunea el întotdeauna. Cei mai buni prieteni vin în viața ta în modurile cele mai neașteptate.

Întotdeauna îi făcea cu ochiul mamei când spunea asta, iar ea îl bătea ușor pe spate cu orice se nimerea să aibă în mână – de obicei, un prosop mânjit de noroi. Mama părea să fie mereu ocupată cu rădăcinile tufei ei de liliac.

Cei doi se întâlneau într-un mod neobișnuit – ea era urcată într-un copac din Kew Gardens, încercând să ia o bucată dintr-un lichen pentru un studiu. Tocmai când îl apucase, bucata de mușchi verde îi scăpă din mână și căzu pe pălăria celui ce avea să-i devină soț, care se afla sub pom, studiind un cadran solar. Iar restul, cum spuneau ei, era istorie.

Dar Lucy nu se urca în copaci și nu studia cadrane solare. Nu avea o „pasiune”, așa cum majoritatea oamenilor au. Tot aștepta să și-o găsească, privind înspre Tamisa, sau peste mare, atunci când plecau în rarele lor vacanțe, întrebându-se cine va deveni ea. Uneori căuta în cărți, scoțându-le una câte una de pe rafturile sălii de lectură din Flăcăruia.

Într-o zi, după ce se întoarse de la școală, Lucy intră în sala de lectură, luă o carte și se îndreptă către tunelul care ducea către ușile din față ale Complexului Flăcăruia. Mereu tremura când trecea pe acolo. Nu neapărat pentru că era frig, ci pentru că avea impresia distinctă că tunelul acela era un portal către viziunea unui dragon, iar numeroasele sale ferestre ajungeau, etaj cu etaj, până la cer.

Trecând de ușile frontale masive, intră în curtea grădinii unde îi plăcea să citească în timp ce se plimba în jurul fântânii. „Întreaga lume este o scenă”, citi Lucy cu voce tare, încercând să ferească volumul din mâini de ciocnirea cu ghizdul fântânii. Ciopârțite în lungimi ciudate de fraze, versurile nu aveau niciun sens pentru ea. Oricine îi pusese pana în mână acestui Shakespeare, făcuse o greșală imensă.

„Întreaga lume *nu este* o scenă”, contracară ea imediat către carte. Și cu nasul înfundat în paginile care o supăraseră, se ciocni de ceva și nu avu timp decât să se gândească la un singur lucru – că acel ceva era înalt.

Neavând prea mult loc unde să cadă, căzu în fața oponentului ei și, când un băiat ateriză lângă ea, tot ce distinse fură picioarele și ochelarii lui. Se uitară unul la altul pentru un moment, cu ochii mari. Când confuzia ei se risipi, Lucy încercă să vorbească, dar băiatul – brunet, cu ochii căprui, cu un an sau doi mai mare decât ea, care avea doar zece ani, i-o luă înainte.

– Îmi pare rău, spuse el.

American. R-urile sale parcă săpau adânc în cuvânt. Avea gura mare, ochii mari. Ea atribui acest lucru accentului său, dar mai târziu avea să descopere că așa era el – ochi mari, cuvinte largi, inimă largă.

– Și mie ... spuse ea, ca un ecou.

El se ridică, întinzându-se mai întâi către carte, care căzuse lângă fântână și începuse să absoarbă picături răzlețe de apă pe paginile învechite. Își așeză ochelarii cu rame negre pe nas și citi titlul:

– *Cum vă place*. Ce înseamnă asta?

Lucy ridică din umeri:

– *Nu îmi place*.

Abia atunci păru să-și amintească de prezența ei. Fata era gata să cadă iarăși, împiedicându-se de picioarele lui deșirate, când el îi întinse o mână ca să o ridice – prima dată din multele dăți care aveau să urmeze în viața lor.

— De ce o citești dacă nu îți place?

Lucy clipi, jenată să recunoască că îi plăcuse doar modul în care cuvintele aurii străluceau pe cotorul albastru al cărții aflate pe raft. Și, mai mult decât atât, era și pe raftul de sus, ceea ce însemna că avusese o scuză ca să se urce pe scara rulantă. Toți colegii ei aveau leagăne în grădinile lor sau aveau parcuri în apropiere. Doar ea ... avea o fântână în locul unui carusel și o scară pe roți în loc de spalierile de la locul de joacă.

Însă ea era plină de revoltă împotriva cuvintelor lui Shakespeare și nu dorea să intre în joc și să îi ofere și mai multe scuze logice referitoare la motivul pentru care citea această piesă veche. Așa că, din sentimentul de sfidare născut față de bard, ea îi spuse băiatului:

— Vino să vezi.

El o urmă de-a lungul coridorului, prin „vizuina dragonului”, până ajunseră la aripa de nord, la turnul care fusese transformat într-un loc liniștit de socializare pentru comunitate, mobilat cu două scaune cu spetează și un șemineu mare. Ea îi arată scara și raftul înalt cu volume de Shakespeare aliniat ca niște marinari regali îmbrăcați în albastru și auriu. Se urcă pe treptele întunecate pentru a înlocui cartea și coborî, făcându-i un semn să încerce și el.

Scoțând al patrulea volum, el îl aruncă spre ea și scoase încă unul pentru sine. Așezându-se amândoi pe scaunele vechi de lângă șemineul rece, citiră pe rând versuri la întâmplare, fiecare permițându-i celuilalt să rostească o replică.

— Vorbești o infinitate de nimicuri, citi băiatul.

— Da, așa este, domnule Shakespeare, spuse Lucy. Băiatul rânji.

Lucy citi:

— Ceea ce a trecut este prolog.

— Cred că vrei să spui anti-log, zise băiatul, și se prăpădiră de râs la propria lor remarcă isteasă, niciunul dintre ei neștiind ce era un prolog.

Tirada a tot continuat – un vers citit de unul dintre ei la întâmplare se izbea ca într-un meci de crichet de un alt vers răzleț citit de celălalt – până ce nicio geană de lumină nu se mai zări prin ferestrele înalte, noaptea ce se lăsă tăcut chemându-i pe fiecare acasă.

– Hei! Cum te cheamă? spuse băiatul pe când se oprea în dreptul a ceea ce ea presupuse că este holul lung către apartamentul lui.

– Lucy.

– Eu sunt Dashel, spuse el. Dash*.

Și se îndepărtă de ea, încet și gânditor, nu cu repezeala pe care o vestea numele lui, privind peste umăr și făcându-i timid cu mâna.

A doua seară, când Lucy și părinții ei se așezară pe peluza căsuței lor de cărămidă, mâncând pâine prăjită cu scorțișoară și citind din *Peter Pan*, când greierii începeau să cânte, Lucy zări aceeași siluetă cu același mers gânditor dând târcoale fântânii.

– Uneori poveștile sunt mai reale decât ai crede. Iată, bunăoară, băieții pierduți, spuse tata, făcând un semn către cartea din poala mamei. Și apoi făcu un semn cu capul către fântână.

– Băiatul ăsta, de exemplu. Am știut că are să vină pe-aici.

– Îl cunoști? întrebă Lucy mijindu-și ochii, privind de la băiat la ochii zâmbitori ai tatălui ei.

– Cine crezi că i-a spus să se ducă la fântână ieri?

– Dar ... erai la ceasornicărie atunci.

– Da, dar tu nu erai.

Avea o strălucire în ochi, strălucire care se schimbă în compasiune în momentul în care privi iar în direcția băiatului care arunca priviri furișe către ei.

– Stă în fiecare seară singur în apartamentul acela. Locuiește acolo cu o mătușă ... Era gata să mai spună ceva, dar o umbră îi întunecă ușor fața și spuse doar:

*Dash – ciocnire, izbitură, săritură (engl.) (n.tr.).

— Ea nu prea stă pe acasă. Poate că i-am aruncat flăcăului o vorbă, așa, într-o doară, spunându-i când să treacă pe la fântână.

Inima lui Lucy începu să bată mai repede.

— Ce anume i-ai spus că va găsi, tata?

Tatăl ridică din umeri poznaș.

— O stea căzătoare.

— Tata! exclamă ea, cu ochii măriți de rușine.

— De ce nu? Asta ești tu, Lucy, o lumină în mișcare. Cum altfel ai numi-o?

Lucy mormăi, ascunzându-și fața în mâini. Tatăl ei ... oare nu obosea niciodată să scrie o poveste cu fiecare cuvânt pe care-l rostea?

Mama îi făcu un semn cu capul către fântână.

— De ce nu te duci să-l inviți la noi, Lucy?

Mama avea cel mai frumos păr blond, ondulat, pe când al lui Lucy era negru și drept, conturându-i perfect chipul pistruiat. Ironie crudă că fata fusese numită lumină. Singurul lucru pe care îl aveau în comun erau ochii, „mai albaștri decât cerul”, obișnuia să spună tata.

Așa că l-a invitat pe băiatul cel pierdut în casa lor. În acea seară, și în următoarea, și apoi următoarea – până când toți se așteptau ca Dash să fie acolo la cină, în fiecare seară. Fratele pe care ea nu-l avusese niciodată. Prietenul de care nu știa că are nevoie.